

Beste Nederlandse/Vlaamse lezers,

Mijn oprechte dank voor jullie steun voor mijn romans. Wat een droom om uitgegeven te worden door zo'n fantastische uitgeverij als Meulenhoff Boekerij. Ik vind het heerlijk om van mijn lezers in het buitenland te horen, dus ik zou heel graag willen weten wat jullie vinden van de Nederlandstalige uitgave van *Innamorata*.

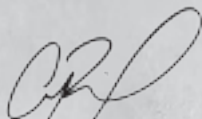
Ik wacht al mijn hele leven om een boek als *Innamorata* te schrijven, en ik wacht al mijn hele carrière om het uit te geven. *Innamorata*, dat ik de bijnaam 'de ondoorgrondelijke pil' heb gegeven, is mijn eerste grimdark fantasy-werk, met gothic-invloeden en sterke horror-elementen. Het is een terugkeer naar mijn oude vertrouwde manier van schrijven en tegelijkertijd een ambitieuze escalatie daarvan.

Onlangs las ik een artikel over *Wicked*. In het artikel werd *Wicked* 'een fantasyroman van ideeën' genoemd en vergeleken met *Dune* en *Gormenghast*, mijn favoriete boekenreeks en een enorme inspiratie voor *Innamorata*. Mijn partner en ik begonnen toen te discussiëren over wat wij vonden dat het centrale idee van elk van deze werken was. We besloten dat de vraag van *Wicked* is: 'Wat is het kwaad?', de vraag van *Dune*: 'Wat is geloof?' en de vraag van *Gormenghast*: 'Wat ben jij?'

Als er één vraag centraal staat in *Innamorata*, dan is die vraag: 'Wat is vrijheid?' *Innamorata* is een boek over lotsbestemming en vrije wil, macht en voorbeschikking. Het stelt de vraag, in metafictionele zin, wat roman-

tiek met deze vraag te maken heeft. De titel zelf verwijst niet alleen naar *Orlando Innamorato* (De verliefde Roelant), Boiardo's epische gedicht over de liefde, maar ook naar de *innamorati*, stereotiepe personages in de *commedia dell'arte*, die gezegend zijn (of gedoemd) om altijd maar weer hetzelfde archetypische liefdesverhaal te spelen. Anders dan vele andere stereotiepe personages zijn de *innamorati* zich bewust van het publiek. Ze weten dat ze verliefd zijn, en ze weten dat ze, in elk geval zolang de voorstelling duurt, 'liefde' definiëren.

lets definiëren is heftig. Daarvoor is het nodig om al het andere uit te bannen. De liefde die verschijnt op de bladzijden van *Innamorata* is hartstoehtelijk, krachtig en soms grotesk. Het boek put net zozeer uit het erfgoed van het romantische epos van de renaissance als uit de grimdark-verhalen van *Dark Souls* en *Het lied van ijs en vuur*. Het gaat net zozeer over verlangen en sensualiteit als over foltering en wraak. Welkom op het eiland Drepane, waar de doden ooit de aarde bewandelden, en waar de levenden nu spelers zijn op een akelig toneel. Ik hoop dat je geroerd, verontwaardigd, van afschuw vervuld, in vervoering gebracht, vol walging, bekoord en geobsedeerd zult zijn.

AVA REID

INNAMORATA

Zal Agnes haar erfgoed respecteren en haar opdracht volbrengen, of volgt ze haar hart?

Vertaald door

Jonas de Vries, Marike Groot en Sander Brink

ISBN 978-90-492-0931-5

ISBN 978-94-023-2832-5 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Innamorata*

Vertaling: Jonas de Vries, Marike Groot en Sander Brink

Omslagontwerp: Sophia Chunn, artistieke invulling Regina Flath,
bewerkt door dps Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Babs Webb (illustraties omslag), Mary Metzger
(illustraties schutbladen)

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Ava Reid

This edition is published by arrangement with

Sterling Lord Literistic, Inc. and Marianne Schönbach Literary Agency

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Vertaling citaat *Gormenghast*, Mervyn Peake: © Frits van der Waa

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

boekerij.nl

Hij had de fonkelende bokaal met romantische idealen
leeggedronken – haar in één teug geledigd.

– *Gormenghast*, Mervyn Peake

INHOUD

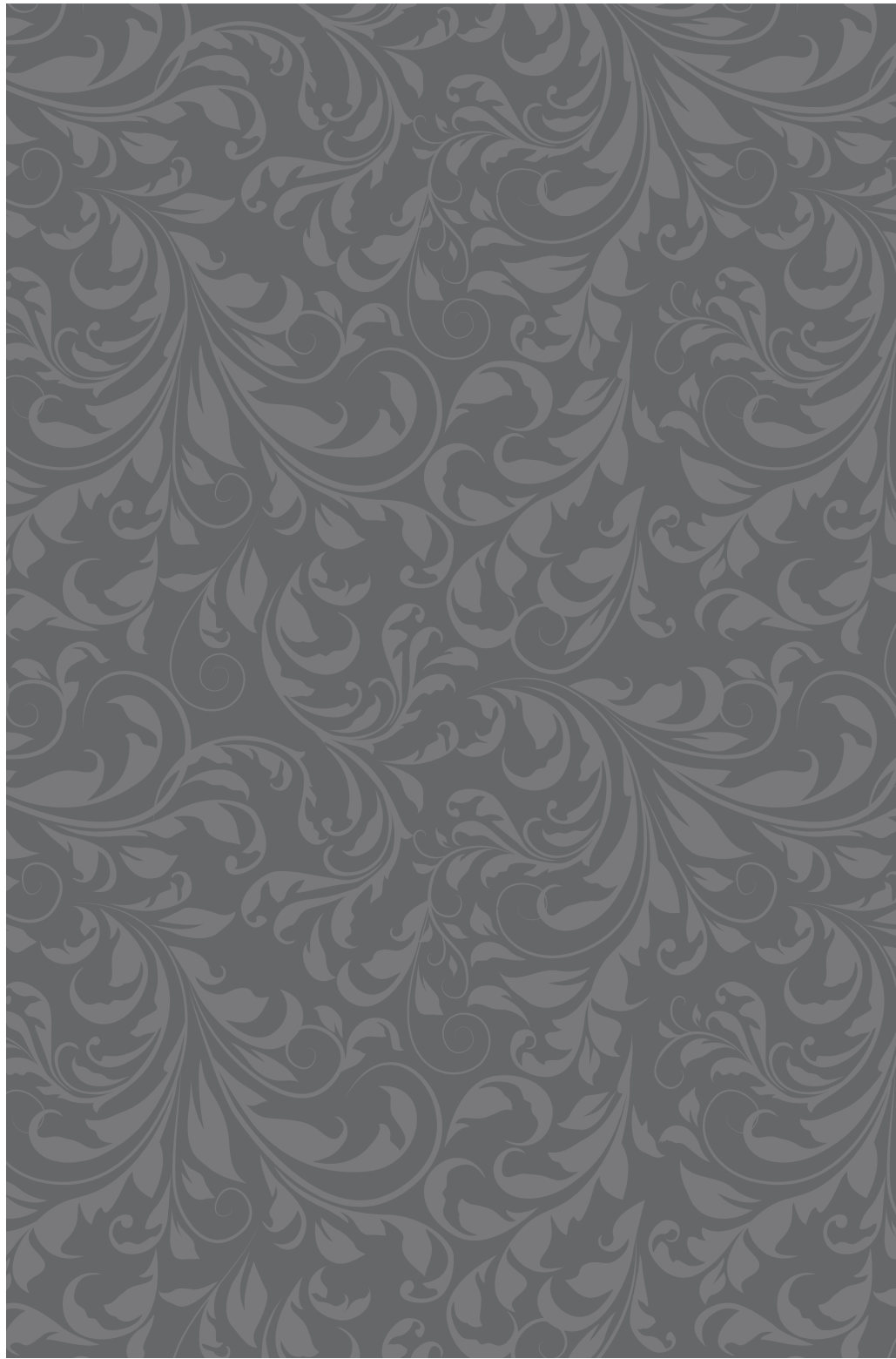
BOEK I	II
BOEK II	261
BOEK III	357
Appendix	523
Dankwoord	525

Het was het kasteel van Nicefoor de Vadsige, en daarvoor was het van Widsit de Dierbare, en daarvoor van Berengarius Alleenstrijder, en daarvoor had het eiland Drepane geen koning, hertog of graaf en heerste slechts de dood in de moerassen, in de bergen en op de lijkbleke stranden, totdat bloed de aarde bewaterde en het grote monument begon op te bloeien, steen na hardvochtige steen.

BOEK I

Het lichaam van Adèle-Blanche

Geen enkel lijk mocht blijven liggen totdat er maden verschenen, maar bloedzuigers waren er wel. Want bloedzuigers waren er altijd. Zoals gepast was voor een vrouw van haar status hadden er zich veertien verzameld rondom het lichaam van Adèle-Blanche, twee voor elk van de grote huizen van het Convenant van de Zeven. Ze droegen geelbruine gewaden: de kleur van gebruikte theedoeken.

Om de bloedzuigers genoeg ruimte te geven stonden de adellijke gasten tussen de marmeren bankjes die op enige afstand van Adèle-Blanche in een halve cirkel waren neergezet. Het lichaam lag op de grond: de modder van de regenbui van de avond ervoor plakte op de blote ledematen. Modder lag ook in de holte tussen beide zijden van de ribbenkast, die zich verhieven als de gekuifde koppen van witte vogels. De borsten leken op lege waterzakken: losse, gerimpelde huidflappen zonder vet om ze op te vullen. De tepels hadden veel weg van verschrompelde kastanjes.

Het stoorde Agnes maar een beetje dat haar grootmoeder zo was tentoongesteld. In Drepane werden de doden nou eenmaal niet met eerbied behandeld.

De bloedzuigers stonden met gekromde rug, als slangen vlak voor het moment van toeslaan, terwijl de Hooggeëerde Chirurgijn onvast naar zijn podium liep.

Zonder hulp kon hij de opstap niet maken en een van de bloedzuigers bood hem zijn arm aan. De kap van zijn gewaad viel daarbij naar achteren, zodat Agnes zijn kale, door leeftijd gevlekte hoofd kon zien. Op de plek waar zijn nek overging in de schedel zat een dikke moedervlek in de vorm van een springende vis – of zo vond Agnes hem er in ieder geval uitzien vanwaar ze stond. Misschien dat Marozia, die links en iets voor haar stond, hem eerder zou vergelijken met een sikkkel, een stuk meloen of een lachende mond.

Eindelijk had de Hooggeëerde Chirurgijn zijn plekje gevonden. Hij schraapte zijn keel vier keer. Agnes nam het hem niet kwalijk. Het was uitzonderlijk klam vanochtend en mistflarden dreven tussen de bomen.

‘Deze vrouw is dood,’ dreunde hij monotoon. ‘Gestorven, ter ziele, heengegaan.’

Zijn stem leek te verdampen als water in een hete pan. Agnes vulde de leemtes op met haar eigen woorden.

Adèle-Blanche, Meesteres van het Huis van de Tanden, heeft langdurig aan het hoofd van haar adellijke geslacht gestaan. Agnes wist niet precies wanneer haar grootmoeder geboren was, aangezien het niet toegestaan was zulke informatie bij te houden, en dus verzon ze maar iets dichterlijks wat in de buurt kwam. Haar ogen hebben ten minste driekwart eeuw aanschouwd. Haar twee dochters, Manon en Celeste, heeft ze beiden overleefd, en zelf wordt ze overleefd door haar kleinkinderen, onder wie Marozia, erfgename van het Huis van de Tanden.

Agnes liet na zichzelf een rol toe te bedelen in dit leven van haar grootmoeder, aangezien ze die rol niet precies kende. Maar ze klampte zich vast aan deze feiten alsof het stukken perkament waren die dreigden uit haar handen te worden gerukt door een plotselinge windvlaag.

Toen haar eigen, stille herdenking ten einde was, drong de stem van de Hooggeëerde Chirurgijn weer tot haar door.

‘Moge u verteerd worden als kolen in de haard. Moge u opdrogen als water in een emmer. Moge u zo nietig worden als een korrel lijnzaad, kleiner dan het heupgewricht van een schurftmijt, zo klein dat u in het niets verdwijnt.’

Toen werd het tijd voor de ontwijding. Per decreet van het Convenant van de Zeven ging dat ritueel gepaard met strenge regels en een stapsgewijze aanpak, maar omdat het al zo'n honderd jaar op de doden van Drepane werd toegepast, gingen de bloedzuigers daadkrachtig te werk. Bij het lichaam van Adèle-Blanche zakten ze door de knieën, zodat hun geelbruine gewaden meteen onder de modder kwamen te zitten.

Eerst waren de bloedzuigers van het Huis van het Bloed aan de beurt. Hun taak was meteen de meest ingewikkelde, en hun materiaal het grilligst. Eén bloedzuiger droeg een geribbelde fles, breed van onderen

maar taps toelopend, en met een opening die te klein was voor zelfs een wijnkurk. Wat er wel in paste, was het uiteinde van een uiterst smal slangetje. Eerst hing de varkensdarm – want dat was het – nog slap omlaag, maar toen blies de bloedzuiger hem op totdat hij fier overeind stond. Het andere uiteinde werd vervolgens bevestigd aan een mondstukje, amper groter dan een naald, maar veel scherper. Met dat mondstukje doorboorde de bloederzuiger nu de slappe huid van Adèle-Blanches hals.

Omdat de varkensdarm doorzichtig was, konden alle aanwezigen duidelijk zien hoe het bloed uit haar lichaam naar de geribbelde fles vloeide. Het bloed was lozzig en telkens als het buisje dreigde te verstoppfen, gaf de bloedzuiger het een tikje met zijn vinger, zoals je een vervelende vlieg zou verjagen.

Toen het bloed in de fles begon te druppelen, gebeurde er iets eigenaardigs, zij het alleen in Agnes' hoofd, waar niemand anders zicht op had. Het bloed veranderde namelijk in een doodgewone vloeistof, zoals badwater of bouillon. Het was niet langer het bloed van haar grootmoeder, want haar grootmoeder was er niet meer.

Maar zodra dat heerlijk luchthartige besef tot haar was doorgedrongen, was het weer verdwenen. Het postume bestaan van haar grootmoeder – de wetenschap, het feit dat ze zelfs nu nog niet echt weg was – lag op haar schouders als een dikke, sissende kat. Ze slikte en proefde het bittere van dolkruid, de prikkelende zoetheid van alruin.

Naast haar stond Marozia te kijken hoe het bloed van haar grootmoeder werd afgetapt. Ze knipperde geen moment met haar ogen. Haar ogen glansden zelfs niet.

Gek genoeg was er geen enkele afgevaardigde van het Huis van het Bloed aanwezig: alleen een laaggeplaatst lid van hun lijfwacht. De bloedzuigers hadden ook enige moeite met de overdracht van de inmiddels goedgevulde fles, die vervaarlijk heen en weer zwaaide toen de modder aan hun schoenen zoog. Daarna verdwenen de drie gedienslige bloedzuigers zonder een woord te hebben gesproken in de dikke mist.

'Wat een schande,' fluisterde Marozia, en haar lippen bewogen amper. Ze greep Agnes bij de arm. 'Vind je ook niet?'

Agnes legde haar hand op de schouder van haar nicht. Daarna knikte ze naar de in grijs gehulde lijfwachten aan de andere kant van de modderkuil.

Marozia haalde diep adem. 'Een belediging voor de prins.'

Agnes knikte.

‘Maar goed,’ ging ze verder, en ze staarde stuurs voor zich uit. ‘Een goed teken toch, dat de Meester van het Bloed ons huis in het kamp van de Kroon plaatst?’

Agnes staarde naar de modder, die steeds naargeestiger oogde. Misschien zocht ze te veel achter de afwezigheid van het Huis van het Bloed. Misschien was het niet meer dan toeval dat de Meester van het Bloed, de eerbiedwaardige patriarch van het geslacht, niet in hoogsteigen persoon aanwezig kon zijn. Maar zelfs als ziekte of andere zaken zijn komst onmogelijk hadden gemaakt, had hij toch wel een zoon of neef kunnen sturen? De overtreding van de etiquette was zo duidelijk als wat.

Toch meende ze dat de schoffering – als dat het inderdaad was – vooral aan de Kroon was gericht. Het was de koninklijke familie geweest die de artikelen van het Convenant van de Zeven met geweld had afgedwongen, dag na dag na dag, met een spoor van lijken in hun kielzog. Haar grootmoeder zou het niet erg hebben gevonden als ook de andere huizen afwezig waren geweest. Sterker nog, ze zou zich hebben verkneukeld over het feit dat haar bloed niet zou worden afgetapt in een grote buikfles, en ze zou opgetogen zijn geweest met ook maar de suggestie van rebellie.

Want rebellie zou het worden. Het huis van de prins had Drepane met geweld weten te veroveren en de wetten van het Convenant dat ze hadden gesloten moesten ten uitvoer worden gebracht. Zelfs bij de schandelijke afwezigheid van de Meester van het Bloed moest het ritueel plaatsvinden.

Thrasamund, Meester van de Ogen, was altijd nogal vol van zichzelf en dus begon hij te oreren toen zijn bloedzuigers aan het werk gingen.

‘Hoe nobel de aanwezigen! De meest nobele zijnde, natuurlijk, onze geliefde prins, die mistroostige moerassen, desolate bergketens en riekende mist heeft getrotseerd om hier te geraken, op de piek van Kasteel Peake. Wat een vreselijke reis! Maar het Huis van de Tanden is nou eenmaal gesteld op totale afzondering. Laten we voor de prins hopen dat er hier de komende tijd geen sterfgevallen meer plaatsvinden.’

‘Dat zal ook niet gebeuren,’ mompelde Marozia.

Het was gaan miezeren. Thrasamund grijnsde achter zijn baard. De baard zelf was een opvallende verschijning en hing in woeste rode golven over zijn bolle buik. Om een of ander harig evenwicht te bewaren

was hij verder zo kaal als een knikker: zijn schedel glansde als de zilveren lepels die zijn bloedzuigers nu gebruikten om Adèle-Blanches ogen uit te scheppen.

Gelukkig was die taak redelijk eenvoudig en dus bleef de aanwezigen de rest van zijn voordracht bespaard. De ogen werden in een leren buideltje gestopt dat door de bloedzuigers, toen ze eenmaal uit de modderkuil waren geklauterd, aan hun meester werd overhandigd.

Jammer genoeg bleven Thrasamund en zijn bloedzuigers nog eventjes hangen. De Meester van de Ogen wiegde zachtjes heen en weer en keek kalmpjes toe terwijl de bloedzuigers van het Huis van de Tand en zich op het lichaam van hun meesteres stortten.

Het waren de bloedzuigers van haar grootmoeder geweest en nu behoorden ze toe aan Marozia. Agnes kende ze al sinds ze klein was. De ene heette Slik en de andere Sjur. Ze had gezien hoe ze ter voorbereiding op het ritueel hun tang hadden opgepoetst. Slik hield de mond van haar grootmoeder open, maar met een tederheid die geen enkele andere bloedzuiger tot nu toe tentoon had gespreid. Sjur trok vervolgens elke tand met een kordate, behendige beweging uit het kaakbot, en Agnes zag de pezen van zijn pols zich aanspannen. Ondanks de tweeëndertig tanden was alles in minder dan een minuut gepiept. De tanden werden in een fluwelen zakje gestopt dat met een trekkoord werd dichtgesnoerd.

Het was Sjur die, licht hijgend na de klim uit de modderkuil, het buideltje aan Marozia presenteerde. Voor het eerst zag Agnes tranen glinsteren in de ogen van haar nicht, maar ze bleven hardnekkig aan haar wimpers hangen, als kralen aan een strakgetrokken snoer.

‘Geef ze aan Agnes,’ zei ze, en ze keek opzij. ‘Kun jij ze bij je houden?’

Agnes knikte en nam het buideltje over van Sjur. Ze omsloot het met haar hand zoals ze ooit de vuurvliegjes had omsloten die ze in de schemer had zien dansen. Op een avond was ze te onvoorzichtig geweest en had ze het tere insect tussen duim en wijsvinger fijngeknepen. Ze had gehuild toen, uit schuldbesef en uit verdriet, maar ook een beetje uit jaloezie, omdat Marozia’s vuurvliegje nog lustig licht had gegeven in haar delicate handjes. Agnes had geknield om de restanten van het insect aan het gras af te vegen. Toen ze weer overleind was gekomen, was het alsof het nooit had bestaan.

De bloedzuigers van het Huis van de Harten en het Huis van de Longen konden gelijktijdig hun werk doen. Alle vier bogen ze zich over het

lichaam en hun bewegende ledematen en flapperende gewaden onttrokken hun handelingen aan het zicht. Toen ze overeind kwamen en een stap naar achteren deden, bleek Adèle-Blanches borstkas met een enkele haal opengesneden. De huidlappen rondom de donkere holte die nu nog maar half gevuld was met ingewanden behoorden toe aan het Huis van het Vlees.

‘Ik hoef dit niet te zien,’ zei Marozia. ‘Het is weer gaan regenen. Kunnen ze niet opschieten?’

Maar dat konden ze niet, wist Agnes. Sterker nog, zo’n snelle ontwijding had ze nog nooit meegemaakt. Misschien was het het slechte weer, of het feit dat de andere huizen hun grootmoeder behandelden zoals ze haar voor haar dood hadden behandeld: als een onaangename, enigszins kwaadaardige aanwezigheid die je moest beledigen noch met overmatige vleiërij moest overladen. In een goed daglicht staan bij Adèle-Blanche was al net zo vervelend als haar vijand zijn. Dat wist Agnes maar al te goed.

Amycus, de Meester van de Botten, had het meeste spul om te verzamelen en de zwaarste last om te dragen. Zijn bloedzuigers zuchtten en steunden onder het gewicht van de kist waarin ze Adèle-Blanches botten hadden opgeborgen. Maar Amycus was een gewiekst en doelmatig man die optimaal gebruikmaakte van dat wat hem toebehoorde. Gezegd werd dat hij sliep in een bed van dij- en kuitbeenderen en dat zijn toortsen brandden in muurhouders gemaakt van kinderribbetjes.

Er was nu weinig meer over van Adèle-Blanches lichaam. Niets behoorde meer toe aan een van de grote geslachten, maar volgens de derde clausule van het Convenant moest alles zo snel mogelijk worden vernietigd. Tegelijkertijd verbood het Convenant elke gebruikelijke methode om dat te doen. Er mocht geen brandstapel komen, gieren mochten zich niet aan de restanten tegoed doen, ze konden niet aan de zee worden meegegeven en begraven was uiteraard uit den boze. En dus begon nu de laatste belangrijke taak van de Hooggeëerde Chirurgijn.

Slik en Sjur hielpen hem van het podium af en ondersteunden hem terwijl hij naar de laatste resten van hun overleden meesteres schuifelde.

De Hooggeëerde Chirurgijn droeg zware klompen, en terwijl Slik en Sjur hem ondersteunden, stampte hij de laatste ingewanden in de grond alsof hij wijndruiven aan het fijnstampen was, totdat hun grootmoeder in minuscule stukjes in de modder was verdwenen – compleet en onherroepelijk verloren.

II

Liuprand

De regen werd minder en algauw braken er bleke strepen licht door het wolkendek. Nadat Marozia haar tegen de schouder had geduwd, schuifelde Agnes tussen de bankjes door en stapte ze op de zompige grond, om meteen kippenvel te krijgen. Ze stak haar hand uit om haar nicht te helpen. Marozia volgde stijfjes en trok haar neus op toen haar voeten dezelfde koude grond raakten.

‘Schiet op,’ zei Marozia. ‘Straks is hij weg.’

Marozia haastte zich nooit – die manier van voortbewegen paste niet bij een adellijke vrouw. Maar door het ongeduld in haar stem struikelde Agnes bijna over haar modderige jurk om Marozia, de nieuwe Meesteres van de Tanden, voor te gaan. Niemand mocht Marozia natuurlijk zien struikelen of klunzen, en zeker Thrasamund niet, Meester van de Ogen, die, overeenkomstig zijn titel, over haviksogen beschikte. Hij sloeg zijn handen voor zijn buik en sloeg Agnes’ gestuntel genoeglijk gade.

Gelukkig verroerde het grijze cohort van wachters geen vin. Ze stonden kaarsrecht in het gelid en gestoken in maliënkolder en wapenrusting leken ze eerder van metaal te zijn dan van vlees en bloed.

Agnes bukte om wat modder van Marozia’s jurk te vegen en maakte van de gelegenheid gebruik om even op adem te komen. Ergens vanuit het cohort klonk een welluidende stem: ‘Spreid!’

Meteen nadat het bevel de mond van hun meester had verlaten, zetten de wachters een stap opzij, zodat er zich een doorgang vormde en de prins eindelijk zichtbaar werd. Agnes kwam snel overeind om niet in zo’n onderdanige positie te worden betrapt, maar toen ze naar de prins keek, was dat gevoel onontkoombaar – sterker nog, het was alsof ze verblind was.

Het was meer het contrast tussen zijn statige verschijning en de naargeestige omgeving dan iets wat de prins eigen was, hoewel het niet viel te ontkennen dat hij opmerkelijk knap was. Zijn haar was goudgeel,

maar dan wel donkergeel, als een soort verzonken schat. Zijn gezicht leek uitgehakt door een liefdevolle, zijn het ietwat vrijpostige, meester-beeldhouwer, iemand die vooral veel zorg had besteed aan de havikseus en de majesteitelijke wenkbrauwen, en die de hoge, prominente jukbeenderen had gevormd met de tedere aanraking van een minnaar.

Hij droeg een donkerblauw wambuis versierd met weelderig goud vlechtwerk en een mantel die met vergulde epauletten aan zijn schouders was bevestigd. De prins volgde het pad dat door de Treurwacht was gecreëerd en kwam vlak voor Agnes en Marozia tot stilstand. Van dichtbij kon Agnes hem pas goed in zich opnemen. Hij was zelfs nog langer dan Thrasamund, maar had niets van diens onmatige pafferigheid: zijn brede borstkas was het resultaat van spier en bot in plaats van vlees en vet. Nu keek hij neer op zijn onderdanen met de gratie die hem eerder nog door Thrasamund was toegeschreven.

‘Dames,’ begon hij. ‘Ik heb nooit de eer gehad uw grootmoeder te ontmoeten, maar ik rouw om het verlies van zo’n eerbiedwaardige vrouw.’

‘Dank u, Hoogheid,’ zei Marozia. ‘Ik zal proberen haar naam hoog te houden.’

‘Het is een grote eer de nieuwe Meesteres van de Tanden al zo snel te ontmoeten.’ Hij wendde zich tot Agnes. ‘En met wie heb ik het genoegen?’

Hij was Liuprand, de oudste en enige zoon van Nicefoor de Vadsige, erfgenaam van de troon van Drepane, geliefd bij zijn onderdanen en al voorzien van een tiental mogelijke bijnamen: de Schitterende, de Grote, de Rechtvaardige, de Illustere, de Eerlijke, de Vlugge. Hij had geen enkele reden om haar te kennen.

‘Dit is mijn dierbare nicht,’ zei Marozia, en ze legde haar hand op Agnes’ schouder. ‘Agnes.’

‘Agnes,’ herhaalde Liuprand. ‘Ongetwijfeld was u zeer gesteld op uw grootmoeder. Ik heb vernomen dat ze een goede band had met haar kleinkinderen. Hoe voelt u zich?’

‘Aangedaan, Hoogheid,’ zei Marozia. Ze klopte Agnes zachtjes op haar rug. ‘Maar uw aanwezigheid bewijst ons huis eer en verwarmt ons hart.’

Er verscheen een amper waarneembare frons op Liuprands nobele voorhoofd. Heel even schoten zijn ogen van Agnes naar Marozia. ‘En u, vrouwe Agnes?’

Agnes voelde dat haar keel zich dichtkneep door de zenuwen. De blik

van de prins was niet boosaardig, maar wel doordringend. Maar voordat de stilte ongemakkelijk werd, pakte Marozia haar bij de hand.

‘Ook aangedaan, Hoogheid,’ zei ze. Het kwam er heel natuurlijk uit, waarmee de dreiging van een mogelijke misstap werd weggenomen. De prins mocht geen ongemak of achterdocht ervaren. De bedoeling was om de bruggen die Adèle-Blanche had afgebroken te repareren, oude wonden te genezen, de diepe slotgracht rond het Huis van de Tanden te dempen.

Omdat Liuprand Agnes nog steeds verbaasd aankeek, ging Marozia snel verder: ‘Maar ook zij voelt zich gesterkt door uw komst.’

‘Daar ben ik blij om,’ zei hij, en hij wendde eindelijk zijn blik af, hoewel de frons bleef. ‘Wanneer het verdriet niet meer zo vers is, kunnen we wellicht de toekomst van de relatie tussen uw huis en de Kroon bespreken.’

Er verscheen een brede lach op Marozia’s gezicht. ‘Dat zou ik zeer op prijs stellen.’

‘Niets ten nadele van uw grootmoeder natuurlijk, maar nu het Huis van de Tanden een nieuwe meesteres heeft, zijn er misschien nieuwe paden die we kunnen bewandelen.’

‘Het zal mijn eerste besluit zijn als Meesteres van de Tanden,’ zei Marozia. Ze kneep Agnes’ hand bijna fijn. ‘Als het Uwe Hoogheid behaagt, zal ik binnen vier weken Kasteel Crudele bezoeken om de nieuwe verstandhouding te bespreken.’

Liuprand knikte. ‘Ik kijk uit naar uw komst, vrouwe Marozia.’ Daarna keek hij weer naar Agnes. Zijn ogen hadden de kleur van de zee, maar dan zonder de diepte, zodat ze zichzelf erin weerspiegeld zag. De twee azuurblauwe spiegels toonden haar een gebleekt ovaal gezicht, dunne, donkere wenkbrauwen en op elkaar geperste lippen.

‘Vrouwe Agnes.’

Ze knikte en maakte een kleine reverence. Het was een gebaar dat haar grootmoeder zou hebben goedgekeurd: gediensig genoeg om een hogergeplaatste tevreden te stellen, maar zeker niet onderdanig.

Toen hij zich omdraaide, leek de Treurwacht weer tot leven te komen. De wachters stelden zich in slagorde op rondom de prins. Nu waren alleen zijn goudgele haren nog zichtbaar boven de deinende massa van grijze helmen. De prins werd geëscorteerd naar een rijtuig van vakkundig aan elkaar gesoldeerde metalen platen, wonderbaarlijk genoeg onbe-

zoedeld door de modder die zich tussen de wielen en aan de onderzijde moest hebben verzameld tijdens de lange klim naar Kasteel Peake.

Marozia stond op haar tenen om het vertrek van de prins te kunnen zien, leunend op Agnes' schouder. Agnes stond zoals ze altijd stond en voelde de kille, gretige mist aan haar enkels likken.

Op de bovenste trede van het trappetje keek Liuprand nog één keer om. Voor een prins had hij een opmerkelijk vriendelijke blik. Doordringend, zeker, maar niet dwingend: eerder open. En om redenen die Agnes nog niet zo goed begreep, bleef zijn blik niet op de zwarte boomtakken en de vlakke, grijze lucht rusten, noch op de bloedmooie Marozia in de donkerrode jurk die een en al hartstocht uitstraalde, maar op háár.

De stille, ernstige vrouw Agnes, gehuld in vaalgele zijde, de kleur van een kneuzing.

Hij staarde haar hoogstens een tiental seconden aan, maar het leek wel een uur te duren. Maar toen dook hij weg in het rijtuig, waarop een lid van de Treurwacht naar voren stapte en het deurtje achter hem sloot.

 III

De oorsprong van onze traditie

Kasteel Peake, het familiekaasteel van het Huis van de Tanden, was Onder het volk van Drepane altijd al het doelwit van grappen en grollen geweest. Zowel edelen als horigen sneerden over de lelijkheid, de afgelegen ligging, de grauwe, sombere kleur van de afbrokkelende muren, de ongelijke kantelen die over de bergwand golfden en die de indruk wekten van een ingezakte, beschimmelde bruidstaart. De ver-vaarljke pieken die erboven uitstaken en het kasteel zijn naam hadden gegeven, verhieven zich in de grijze lucht als de schubben van een sluimerende draak. Steenhouders en molenaars die op ruime afstand van het kasteel woonden en het gebergte amper konden zien vanuit hun hutten en huisjes, grijnsden hun overgebleven tanden bloot boven hun bierpul en zeiden dingen als *Ik klim liever naar Kasteel Peake dan dat ik je de hand van mijn dochter gun, gladjanus. Ik luister liever naar een krijssende uil dan naar het gezanik van Adèle-Blanche. Ze zeggen dat de Meesteres van de Tanden haar tanden tot een punt heeft gevijld, als een adder.*

Maar niemand wist dat Kasteel Peake een heuse bloemenzee herbergde. Achter die halfvergane muren en het verroeste valhek bevond zich een tuin vol koortskruid en bitterzoet, monnikskap en kattenkruid, fuchsia en kruisdistel. Het vingerhoedskruid ruiste als een windgong en de heliotroop boog zijn kleine kelkjes in de richting van de zeldzame, kostbare zonnestrallen. Zeedistels staken omhoog als miniatuurdolken. Blauwereggen wikkeld zich als een behendige slang om de zuilen. Alles tezamen produceerden de bloemen zo veel stuifmeel dat het voorbijgangers de adem benam en een geel waas achterliet op haar en op kleren. En als je zo onverstandig was het pad vlak naast de begroeiing te volgen, konden de bramenstruiken zich aan je kleding vastgrijpen. Plakkerig sap, wondjes: met al die kleine gevaren moesten bezoekers van Kasteel Peake rekening houden.

Agnes droeg nog altijd de tanden van haar grootmoeder in het fluwe-

len buideltje terwijl Marozia haar voorging naar een klein perkje onder de hangende fuchsia.

‘Vond je ook niet dat hij onder de indruk was?’ vroeg ze. ‘Hij heeft me uitgenodigd. Eigenlijk moeten we meteen gaan.’

Agnes schudde haar hoofd. Met haar vrije hand tekende ze iets in de lucht, alsof ze een ganzenveer vasthield tussen duim en wijsvinger.

‘Je hebt gelijk,’ zei Marozia. ‘Ik moet eerst schrijven. Maar kun jij dat doen, om zeker te zijn?’

Agnes knikte.

‘Morgen?’

Ze knikte opnieuw.

‘Mooi.’ Marozia streek haar jurk glad. Ze was overduidelijk zenuwachtig. ‘Dan kan ik nog even oefenen. Ik moet nieuwe jurken hebben... en de ketting. Kun jij ze naar de metaalwerker brengen?’

Ze staarde naar het fluwelen buideltje. Agnes ving haar blik en knikte nogmaals. Stilte vulde de klamme, dikke lucht.

‘Ze zou dit fijn hebben gevonden, denk je ook niet?’ zei Marozia zachtjes, wat ongewoon was voor haar. Als er iets was wat haar nicht ontbeerde, dacht Agnes, was het wel gevoel voor subtiliteit, de hang naar heimelijkheid en intrige. ‘Grootmoeder vertrouwt op ons.’

Toch beschikte Marozia over een wereldse blik waarmee ze de verlangens van anderen haarscherp voor zich zag. Als die vaardigheid niet zo vaak bedolven werd onder ongeduld en frivoliteit, zodat ze er maar weinig gebruik van kon maken, had hun grootmoeder misschien niet zoveel op Agnes hoeven leunen.

Maar zelfs in dat geval waren er taken die nooit aan Adèle-Blanches erfgename mochten toevallen, en dus vielen die aan Agnes toe.

Marozia nam Agnes bij de hand en wachtte geduldig af. Agnes kneep zachtjes.

Marozia rechtte haar rug en liet Agnes’ hand los.

‘Goed dan,’ zei ze.

Ze draaide zich om en liep weg door de onverbiddelijke tuin, hoewel ze de gevaren niet volledig wist te ontlopen. Voordat ze de deur van de grote zaal had bereikt, was de zoom van haar jurk op diverse plekken gescheurd. Zaaddoosjes van de agrimonie plakten op de bloedrode stof.

Nu haar nicht weg was, nam Agnes het pad dat ze altijd nam om het hart van de tuin te bereiken, de kom die Adèle-Blanche altijd met hand